

Секція: Економіка та управління підприємствами.

Коляда А.Л.

викладач кафедри економічного аналізу,

Одеський національний економічний університет,

м. Одеса, Україна

ОСНОВНІ ШЛЯХИ УПРАВЛІННЯ ЕФЕКТИВНІСТЮ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Проблема управління ефективністю діяльності підприємства завжди посідала важливе місце серед актуальних проблем економічної науки. Й тому для її результативного вирішення потрібно використовувати різні підходи та концепції. Задача керівників підприємств, які хочуть досягнути успіху в підвищенні ефективності – це вибір підходу, який найбільше відповідає умовам функціонування підприємства.

Для досягнення дієвого управління ефективністю управління діяльності підприємства потрібно поділити процес управління ефективністю на певні напрями (рис.1).

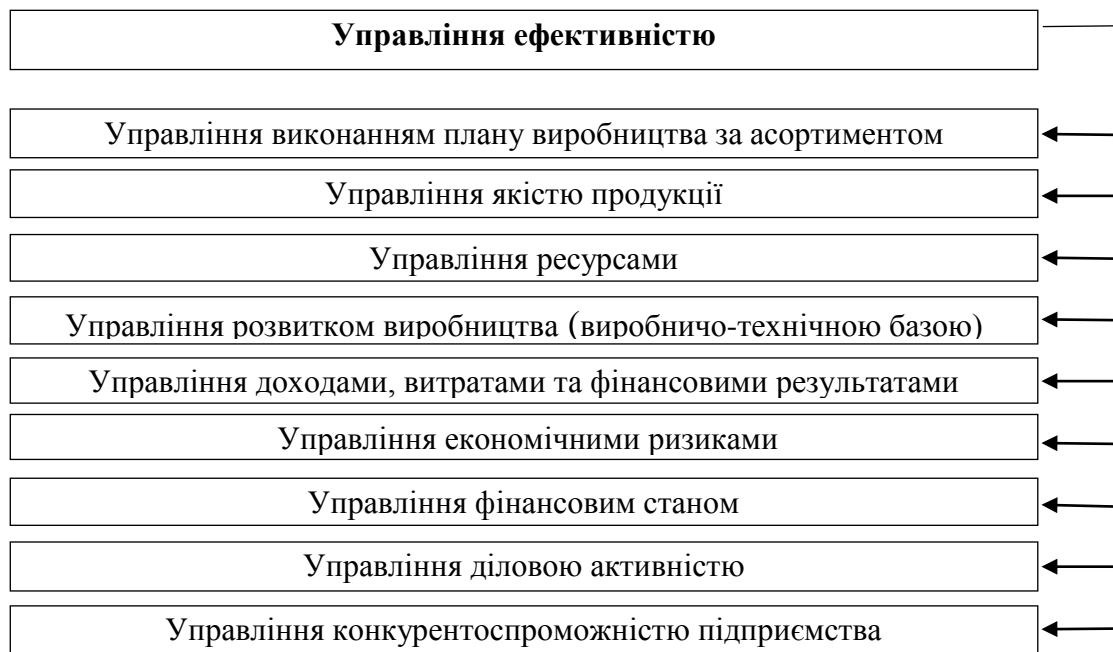

Рис. 1. Основні напрями управління ефективністю діяльності підприємства

Перша підсистема покликана забезпечити виробництво і поставки продукції в заданих обсягах, асортименті, якості, в строки, що встановлені планами виробництва, договорами, замовленнями при мінімальному циклі та мінімальних витратах виробництва. Об'єктом управління цієї підсистеми є процеси виробництва продукції і процеси її постачання [1, С. 207].

Друга підсистема має на меті перманентно забезпечувати споживачів продукцією, якість якої задовольняла б їх потреби і відповідно систематично підвищувати ефективність виробництва. Мета другої підсистеми деталізується за стадіями життєвого циклу продукції і конкретизується залежно від участі підприємства в здійсненні процесів життєвого циклу продукції.

Об'єктами управління в цій підсистемі є технічний рівень і якість продукції в цілому, процеси їх формування на стадії дослідження і проектування, забезпечення якості в процесі виробництва, збереження в процесі обігу, повноцінного використання та оновлення в процесі споживання.

Об'єктами управління в третій підсистемі є залучені ресурси, процеси виробничої, господарської та управлінської діяльності щодо їх використання.

Основна мета підсистеми «управління ресурсами» полягає у підвищенні ефективності використання ресурсів різними шляхами. Оцінка впливу заходів щодо підвищення ефективності використання ресурсів визначається показниками ефективного використання кожного виду ресурсів [2, С. 13].

Об'єктом управління четвертої підсистеми є процеси підвищення науково-технічного й організаційного рівня виробництва підприємства, виробничих потужностей і ефективності освоєння капітальних вкладень.

Напрямок «управління доходами, витратами та фінансовими результатами» в процесі управління ефективністю функціонування підприємства відіграє надзвичайно важливу роль. Оскільки саме цей напрям дозволить результативно керувати та контролювати розмір, обґрунтованість, доцільність здійснення витрат, а також величину та джерела доходів на підприємстві. За допомогою цього напрямку забезпечується періодичне отримання позитивного значення фінансового результату (прибутку, який являється кінцевою метою та головним

стимулом діяльності будь-якого суб'єкта господарювання та основним показником ефективності діяльності) та безперебійний процес функціонування підприємства [3, С. 201].

Напрямок «управління економічним ризиком» покликаний своєчасно виявити, оцінити та управляти різними видами ризиків, які виникають в процесі виробничо-господарської діяльності підприємства.

На нашу думку, напрям «управління фінансовим станом» дозволить: відслідковувати зміни у динаміці складу й структурі активів та джерел їх фінансування; періодично підтримувати фінансову стійкість; керувати рівнем ліквідності та платоспроможності. Основною метою напрямку «управління діловою активністю» являється управління ефективністю комерційної діяльності підприємства, пов'язаної з реалізацією продукції [4, С. 8].

Вважаємо, що напрям «управління конкурентоспроможністю» відіграє велику роль у функціонуванні підприємства. Для того, щоб підприємство могло вдало використовувати всі наявні та потенційні можливості, а також уникати або нівелювати вплив негативних факторів як зовнішнього, так й внутрішнього середовища, необхідно враховувати чинники формування конкурентних переваг підприємств, враховуючи галузеву приналежність та намагатися постійно підвищувати рівень конкурентоспроможності [5, С. 173].

Реалізація мети управління ефективністю функціонування підприємства потребує узгодження та координації дій із визначених напрямів. Тільки за цих умов результат – відповідність фактичного стану підприємства заданим параметрам – буде не тільки досягнуто, але й закріплено.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. Барібіна Я.О. Системологія управління конкурентним потенціалом підприємства / Я.О. Барібіна // Науково-практичний журнал «Економіка Крима №3 (44)», 2013 год» (Таврический национальный университет имени

В.И. Вернадского, г. Севастополь, 2013 рік) – Севастополь: ТНУ ім. Вернадського. – 2013. – С. 205-210.

2. Бугров Д. Метрика ефективності / Д. Бугров. – Вестник McKinsey, 2010. – № 3. – С. 12–16.

3. Гончарук А.Г. Методические основы оценки и управления эффективностью предприятия / А.Г. Гончарук. – Одеса : «Астропринт». – 2008. – 288 с.

4. Грицик К.В. Управління ефективністю діяльності підприємства на основі формування системи збалансованого розвитку: автореф. дис. на здобуття наукового ступеня канд. ек. наук: спец.08.00.04 – Одеський державний економічний університет. – Одеса. – 2009. – 16 с.

5. Куценко А.В. Організаційно-економічний механізм управління ефективністю діяльності підприємств споживчої кооперації України: Монографія. / А.В. Куценко. – Полтава: РВВ ПУСКУ. – 2008. – 205 с.